

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 375/2025-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Františkom Baraniakom, advokátom, M. R. Štefánika 1824/43, Dolný Kubín, proti postupu a uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Brezno ČVS: ORP-276/BR-BR-2024 z 9. augusta 2024, proti postupu a uzneseniu Okresnej prokuratúry Brezno č. k. 1 Pn 292/24/6603-3 z 27. septembra 2024 a proti postupu a upovedomeniu Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici č. k. 1 Kn 401/24/6600-4 z 3. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života a práva na účinné vyšetrowanie podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 11 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom a uznesením povereného príslušníka okresného riaditeľstva ČVS: ORP-276/BR-BR-2024 z 9. augusta 2024, postupom a uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 292/24/6603-3 z 27. septembra 2024, ako aj postupom a upovedomením krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 401/24/6600-4 z 3. februára 2025. Sťažovateľ sa zároveň domáha zrušenia jednotlivých napadnutých rozhodnutí a vrátenia veci na ďalšie konanie označeným odporcom, ako aj priznania náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým uznesením povereného príslušníka z 9. augusta 2024 bolo podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté trestné oznámenie podané sťažovateľom pre podozrenie zo spáchania prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2 a ods. 3 písm. a) a b) Trestného zákona (účinného od 6. augusta 2024) a prečinu neoprávneného uskutočňovania stavby podľa § 299a Trestného zákona (účinného od 6. augusta 2024), ku ktorému malo dôjsť na tom skutkovom základe, že 18. júna 2024 neznámi páchatelia z priestorov stanice, ktorú prevádzkuje Čiernohronska železnica, n. o., neoprávnene vstúpili na pozemky vo výlučnom vlastníctve sťažovateľa, a to za pomoci jazdnej súpravy koľajových vozidiel zložených z rušňa a niekoľkých špeciálnych vozňov vrátane vozňa určeného na stavebné práce, následne neoprávnene vnikli do stavby (drevená hala), kde opakovane napriek vedomosti o nesúhlase sťažovateľa a absencii povolení zo strany špeciálneho stavebného úradu a pamiatkového úradu vykonávali nepovolené stavebné práce, čím spôsobili sťažovateľovi škodu najmenej vo výške 2 800 eur.

3. Proti tomuto uzneseniu povereného príslušníka podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej okresná prokuratúra rozhodla napadnutým uznesením z 27. septembra 2024 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietla. Právny zástupca sťažovateľa následne žiadosťou z 27. novembra 2024 podanou na základe príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. novembra 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní požiadal Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky o preskúmanie zákonnosti napadnutého postupu a uznesenia okresnej prokuratúry z 27. septembra 2024, ako aj predchádzajúceho napadnutého postupu a uznesenia povereného príslušníka z 9. augusta 2024. Generálna prokuratúra túto žiadosť z dôvodu príslušnosti postúpila krajskej prokuratúre, ktorá ju vybavila napadnutým upovedomením z 3. februára 2025, ktorým právnomu zástupcovi sťažovateľa v podstatnom oznámila, že preskúmaním spisového materiálu zistila, že v predmetnej veci bol postup zvolený orgánmi činnými v trestnom konaní v plnom rozsahu opodstatnený a riadne odôvodnený, a preto predmetnú žiadosť považuje za nedôvodnú a túto odložila bez potreby prijatia prokurátorských opatrení.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom v zásade opakuje argumentáciu uvedenú v sťažnosti, resp. v žiadosti podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019. Podľa jeho názoru k porušeniu ním označených práv došlo v dôsledku nesprávneho postupu povereného príslušníka, okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry pri vybavovaní ním podaného trestného oznámenia a naň nadväzujúcich podaní sťažovateľa (sťažnosť, žiadosť podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019), keďže podľa názoru sťažovateľa sa ním označení porušovatelia jeho práv náležite nevysporiadali s jeho argumentáciou ako oznamovateľa podozrenia z naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu. Nad rámec argumentácie uvedenej v sťažnosti, resp. v žiadosti podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 sťažovateľ v odôvodnení svojej ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že nezákonnosť napadnutých rozhodnutí a dôvodnosť jeho argumentácie boli napokon potvrdené rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 5C/59/2023-811 z 28. februára 2025.

5. Ústavný súd pre úplnosť poukazuje na to, že z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že v súvislosti so sťažovateľovými trestnými oznámeniami vo vzťahu Čiernohronskej železnici a s jeho nespokojnosťou s postupom a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa doteraz predchádza osem ústavných sťažností, ktoré boli predmetom

prieskumu ústavným súdom (konania sp. zn. III. ÚS 236/2024, sp. zn. III. ÚS 442/2024, sp. zn. III. ÚS 501/2024, sp. zn. IV. ÚS 304/2024, sp. zn. IV. ÚS 306/2024, sp. zn. II. ÚS 96/2025, I. ÚS 149/2025, sp. zn. IV. ÚS 258/2025) a boli ústavným súdom odmietnuté.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

II.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a uznesením povereného príslušníka:

8. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému postupu a uzneseniu povereného príslušníka ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci.

9. Sťažovateľ podal proti napadnutému postupu a uzneseniu povereného príslušníka sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda mal k dispozícii právny prostriedok na ochranu svojich základných práv (ktorý aj využil), o ktorom bola oprávnená rozhodnúť (a aj rozhodla) okresná prokuratúra, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

10. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým postupom a uznesením povereného príslušníka odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

II.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a uznesením okresnej prokuratúry:

11. Ako už bolo uvedené, právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani

nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

12. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach teda predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

13. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že zákonnosť napadnutého postupu a uznesenia okresnej prokuratúry bola na základe žiadosti sťažovateľa predmetom prieskumu pred krajskou prokuratúrou, a to postupom podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019, pričom krajská prokuratúra túto žiadosť vybavila napadnutým upovedomením z 3. februára 2025, ktorým predmetnú žiadosť vyhodnotila ako nedôvodnú.

14. Vychádzajúc z uvedeného, je pre rozhodnutie ústavného súdu podstatné, že napadnutý postup a uznesenie okresnej prokuratúry boli podrobené prieskumu zo strany krajskej prokuratúry. Uvedená skutočnosť tak v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (II. ÚS 42/2023, II. ÚS 498/2022, II. ÚS 324/2024, III. ÚS 442/2024).

II.3. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry:

A. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy:

15. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

16. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou predovšetkým zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

17. Ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že v rámci svojej judikatúry konštantne uvádza, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, IV. ÚS 423/09). Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku (porov. napr. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Inak povedané, právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa. Oznamovateľ vo všeobecnosti, ale ani oznamovateľ, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá preto ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní (napr. IV. ÚS 180/09, III. ÚS 46/2011).

18. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry.

19. Krajská prokuratúra v napadnutom upovedomení v podstatnom uviedla, že nezistila pochybenie v postupe konajúceho povereného príslušníka a okresnej prokuratúry pri vybavovaní predmetnej veci, ktoré by odôvodňovali prijatie akýchkoľvek opatrení k náprave zo strany krajskej prokuratúry, a v tejto súvislosti vyhodnotila všetky námietky sťažovateľa ako nepodložené, pričom poukázala na odôvodnenia napadnutého prvostupňového uznesenia povereného príslušníka a napadnutého druhostupňového uznesenia okresnej prokuratúry, s ktorými sa stotožnila. Nad rámec týchto rozhodnutí krajská prokuratúra konštatovala, že sťažovateľom označený páchatel trestného činu

postupoval v súlade so svojimi oprávneniami, vstup na dotknuté nehnuteľnosti mal dovolený v súvislosti s údržbou, prevádzkou, nevyhnutnými terénnymi úpravami dráhy Čiernohronskej železnice, a to v súlade s rozhodnutiami súdov, ktoré sú súčasťou vyšetrovacieho spisu aj napádaných rozhodnutí. Vzhľadom na uvedené sú podľa názoru krajskej prokuratúry vyvrátené akékoľvek úvahy o úmyselnom zavinení, resp. o naplnení znakov skutkovej podstaty prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru. Krajská prokuratúra tiež uviedla, že úkony realizované na účely preverovania podaného trestného oznámenia jednoznačne vylúčili aj tvrdené podozrenia zo spáchania prečinu neoprávneného uskutočňovania stavby, čo je tiež zrozumiteľným spôsobom v napádaných uzneseniach vysvetlené. Podľa názoru krajskej prokuratúry opodstatnenie nemá ani námietka sťažovateľa o nesprávnosti či dokonca neprípustnosti posudzovania tzv. materiálneho korektívu v danej veci, keďže orgány činné v trestnom konaní sú povinné pri preverovaní podozrení zo spáchania prečinu obligatórne skúmať a vyhodnocovať spôsob spáchania skutku, jeho následky, okolnosti, mieru zavinenia a pod., čo sa následne odráža v povinnom vyhodnocovaní miery závažnosti a nevyplýva z nejakej „ľubovôle“. V tejto súvislosti krajská prokuratúra ale zároveň zdôraznila, že v danom prípade sťažovateľom oznamované skutky nepredstavujú naplnenie znakov skutkovej podstaty preverovaných trestných činov ani po formálnej stránke, a preto vyhodnocovanie otázky závažnosti, t. j. materiálneho korektívu, je v danom prípade nad rámec potreby. Rovnako pokiaľ ide o uplatňovanie princípu *ultima ratio* a zásady subsidiarity trestnej represie ako interpretačného pravidla v praxi orgánov aplikácie práva, ktorý má odraz aj v platnej judikatúre, platí, že trestné právo s trestnoprávnou kvalifikáciou určitého konania, ktoré má súkromnoprávny základ, je potrebné považovať za *ultima ratio*, teda krajný prostriedok, ktorý má význam predovšetkým celospoločenský. Nemôže slúžiť ako prostriedok nahradzujúci ochranu vzťahov. Prostriedky trestného práva nie je možné využiť len preto, lebo subjekt, ktorý sa cíti v práve, rezignoval na ochranu, ktorú majú poskytovať predovšetkým súdy v civilnom konaní. Krajská prokuratúra zároveň zdôraznila, že v predmetnej veci ide o vzájomné spory medzi dvoma stranami, ktorých riešenie nie je v kompetencii orgánov činných v trestnom konaní, resp. tieto nie sú oprávnené zasahovať sťažovateľom požadovaným spôsobom do záväzkovoprávných vzťahov, rozhodovať spory takéhoto charakteru ani kompenzovať neúspech v týchto vzťahoch umelým vedením trestných stíhaní, len preto, lebo je to vôľa sporových strán.

20. Pretože krajská prokuratúra sa v napadnutom upovedomení stotožnila s napadnutým prvostupňovým uznesením povereného príslušníka a napadnutým druhostupňovým uznesením okresnej prokuratúry, ústavný súd sa aj s týmito uzneseniami náležite oboznámil.

21. Okresná prokuratúra v napadnutom druhostupňovom uznesení zhrnula, že poverený príslušník napadnuté prvostupňové uznesenie odôvodnil v podstate tým, že zo zabezpečených dôkazov vyplýva, že v danom prípade neboli naplnené všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2 a ods. 3 písm. a) a b) Trestného zákona ani prečinu neoprávneného uskutočňovania stavby podľa § 299a Trestného zákona a ani iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona. Poverený príslušník poukázal na skutočnosti zistené pri preverovaní predchádzajúceho trestného oznámenia sťažovateľa, ktoré sa taktiež týkalo podozrenia z neoprávneného zásahu do práva k predmetnej drevenej hale (ORP-60/BR-BR-2023), ktoré bolo postupom podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté (predchádzajúca ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorú podal v súvislosti s týmto predchádzajúcim trestným oznámením, bola odmietnutá uznesením ústavného

súdu č. k. IV. ÚS 258/2025-56 z 27. mája 2025, pozn.). Poukázal na obdobný skutkový stav týchto trestných oznámení a skutočnosti zistené pri preverovaní vlastníckych a užívacích práv k predmetnej drevenej hale, pri ktorých bolo preukázané, že túto sťažovateľ nenadobudol na základe osvedčenia o dražbe, ale na základe kúpnej zmluvy, ktorej predmetom bola parcela, pričom drevená hala nebola predmetom kúpnej zmluvy. Poverený príslušník taktiež poukázal na skutočnosti týkajúce sa zápisu súpisného čísla k predmetnej drevenej hale (okresná prokuratúra podala protest proti zapísaniu predmetnej drevenej haly na list vlastníctva sťažovateľa, na základe ktorého bolo toto zapísanie zrušené, pričom dôvodom bolo nepreukázanie vlastníckeho práva sťažovateľa k stavbe – drevenej hale), pričom preverovaním stavu konania zistil, že na predmetnom liste vlastníctva je stále vyznačená plomba. V nadväznosti na uvedené s poukazom na dôkazy, ktoré poverený príslušník zabezpečil v priebehu preverovania tohto trestného oznámenia a ktoré označil v napadnutom prvostupňovom uznesení vrátane skutočností z nich vyplývajúcich, konštatoval, že v danom prípade nebolo preukázané, že konaním podozrivého v súvislosti s užívaním predmetnej drevenej haly, ktorá je postavená na pozemku, ktorého výlučným vlastníkom je sťažovateľ, boli naplnené všetky obligatórne znaky označených trestných činov a ani iného trestného činu uvedeného v Trestnom zákone. Poverený príslušník poukázal najmä na absenciu subjektívnej stránky pri oboch trestných činoch. Zároveň poverený príslušník v napadnutom prvostupňovom uznesení poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ a podozrivý si aktívne uplatňujú svoje práva v rámci civilných a správnych konaní, ktoré stále prebiehajú. Poverený príslušník uviedol, že ku dňu vydania jeho rozhodnutia je stále platné uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica, pracoviska Brezno č. k. BR-2C/21/2023-180 z 2. júna 2023 o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia v spojení s rozhodnutiami nadriadených súdov, ktorým boli sťažovateľovi uložené povinnosti, ktoré sa priamo týkajú aj predmetnej drevenej haly. Zároveň poverený príslušník poukázal na stále právoplatne neukončené civilné konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica, pracovisku Brezno sp. zn. 5C/59/2023 vo veci samej – o určenie, že existuje právo žalobcu (Čiernohronská železnica, n. o.) zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré je prerušené do času právoplatného rozhodnutia Ministerstva dopravy Slovenskej republiky č. 32608/2022/SŽ/DD, v súvislosti s ktorým prebieha odvolacie konanie na Krajskom súde v Banskej Bystrici. Poukázal tiež na prebiehajúce exekučné konanie o vymożenie nepeñažného plnenia s príslušenstvom vedené pred súdnym exekútorom Mgr. Mariánom Janecom so sídlom v Žiline sp. zn. 351 EX 349/23, v ktorom ako oprávnený vystupuje Čiernohronská železnica, n. o., a povinným je sťažovateľ, ako aj rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 74Ek/1509/2023 z 26. februára 2024 o návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie, ktorý bol zamietnutý. Poverený príslušník zároveň poukázal na princíp *ultima ratio* trestného práva, ako aj možnosť sťažovateľa domáhať sa ochrany svojich práv na civilnom súde. Okresná prokuratúra sa v napadnutom druhostupňovom uznesení so závermi napadnutého prvostupňového uznesenia povereného príslušníka stotožnila.

22. Nadväzujúc na uvedené, okresná prokuratúra v napadnutom uznesení poukázala na to, že závery, ktoré prijali súdy v súvisiacich civilných konaniach, je nepochybne potrebné zohľadniť spolu s ďalšími zabezpečenými dôkazmi aj pri posudzovaní trestného oznámenia v tejto veci. V tejto súvislosti poukázala na to, že vstup oprávnených osôb na nehnuteľnosti sťažovateľa, ktorý je spojený s údržbou, prevádzkou či nevyhnutnými terénymi úpravami špeciálnej dráhy Čiernohronskej železnice, nie je možné považovať za nedovolený, keďže ničím nerušený výkon

práv a povinností k predmetnej dráhe civilné súdy nateraz prevádzkovateľovi dráhy umožnili. V tejto súvislosti rovnako ako poverený príslušník považovala okresná prokuratúra za podstatné poukázať aj na odôvodnenie rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 74Ek/1509/2023 z 26. februára 2024, ktorým zamietol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie o vymoženie nepeňažného plnenia s príslušenstvom, ktorá je vykonávaná na základe exekučného titulu, ktorým je práve už uvedené neodkladné opatrenie, ktoré nadobudlo vykonateľnosť jeho doručením sťažovateľovi 15. júna 2023. Vzhľadom na uvedené podľa názoru okresnej prokuratúry nemožno v danom prípade prijať záver o existencii úmyslu podozrivého pri vstupe na pozemky sťažovateľa, ktorý by smeroval k porušeniu práv a oprávnených záujmov sťažovateľa. Okresná prokuratúra tiež konštatovala, že zabezpečenými dôkazmi nebolo preukázané, že by podozrivý na pozemkoch vo vlastníctve sťažovateľa realizoval stavbu. V tejto súvislosti okresná prokuratúra poukázala na záznam hliadky, ktorá bola privolaná na preverenie oznámenia 18. júna 2024, z ktorého vyplýva, že bager sa na mieste nenachádzal, ale na mieste boli len dobrovoľníci, ktorí pre Čiernohronskú železnicu, n. o., vykonávali údržbu dráhy, pričom zo zabezpečeného kamerového záznamu, jeho prepisu, ako ani z iných zabezpečených dôkazov nevyplýva, že by na predmetných pozemkoch vo vlastníctve sťažovateľa bola zrealizovaná, resp. aktuálne realizovaná stavba v rozpore s právnymi predpismi, ako to predpokladá § 299a Trestného zákona. Podľa názoru okresnej prokuratúry takéto konštatovanie nie je možné prijať len na základe toho, že vo vagónoch sa nachádzal stavebný náklad a zemina, najmä ak na vykonávanie terénnych úprav spojených s prevádzkou a údržbou špeciálnej dráhy jej prevádzkovateľa oprávňujú rozhodnutia príslušných civilných súdov. V danom prípade preto podľa názoru okresnej prokuratúry nie je možné konštatovať naplnenie objektívnej, ako ani subjektívnej stránky označeného trestného činu. Vzhľadom na uvedené dospela okresná prokuratúra k záveru, že zabezpečenými dôkazmi bolo dostatočne preukázané, že úmysel podozrivého v prípade konania, ktoré bolo predmetom trestného oznámenia, smeroval k zabezpečeniu prevádzky dráhy Čiernohronskej železnice, a tým k plneniu si povinností prevádzkovateľa dráhy, ktoré mu vyplývajú z príslušných právnych predpisov a ktorých výkon mu bol umožnený aj súdnym rozhodnutím v podobe neodkladného opatrenia. Na uvedenej skutočnosti nič nemení ani fakt, že sťažovateľ odmieta predmetné neodkladné opatrenie akceptovať a rešpektovať práva podozrivého z neho vyplývajúce. Nadväzujúc na uvedené, okresná prokuratúra v napadnutom uznesení zdôraznila, že v prípade, ak by aj došlo k spáchaniu už uvedených prečinov, je nevyhnutné v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona zohľadniť aj materiálny znak (materiálny korektív), pričom v tejto súvislosti nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že pri daných prečinoch je taktiež potrebné do úvahy vziať tzv. princíp *ultima ratio*, čiže trestné právo je možné použiť len v prípadoch, ktoré možno označiť za závažné excesy zo súkromnoprávných vzťahov, ktoré už zjavne presahujú ich rámec a napríklad už majú povahu ignorácie právoplatného súdneho rozhodnutia vydaného v civilnom konaní či úmyselného a bezdôvodného znemožňovania jeho realizácie, resp. jeho sťažovania. Len takémuto striktnému prístupu totiž zodpovedá to, že trestné právo má byť uplatňované len ako najkrajnejší prostriedok k postihu typovo najzávažnejších prípadov porušenia práva a tam, kde prostriedky iných právnych odvetví už nie sú účinné (subsidiarita trestnej represie).

23. V zmysle judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 136/2024, II. ÚS 429/2024) je prípustné, ak sa nadriadený orgán stotožní s dôvodmi uvedenými v individuálnom právnom akte inštančne subordinovanej verejnomocenskej štruktúry a v podrobnostiach na nich odkáže. Po oboznámení sa

s obsahom napadnutého upovedomenia krajskej prokuratúry, ktoré posudzoval vo vzájomnej súvislosti s uznesením povereného príslušníka a uznesením okresnej prokuratúry (m. m. III. ÚS 397/2023), ústavný súd zistil, že orgány činné v trestnom konaní, osobitne poverený príslušník okresného riaditeľstva a okresná prokuratúra venovali podaniam sťažovateľa primeranú pozornosť, nezasiahli negatívne do podstaty jeho práva na inú právnu ochranu, nezmarili jeho zmysel, a preto ho ani nemohli porušiť. Ústavný súd v uvedených nosných záveroch nezistil známky sťažovateľom tvrdenej arbitrárnosti odôvodnenia, pretože ním nedošlo k odmietnutiu uplatnenia zákonom priznaných právomocí bez uvedenia konkrétneho dôvodu či k prijatiu neudržateľného záveru, ktorý by zjavne nevyplýval zo spisu.

24. Inak povedané, ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého upovedomenia krajskej prokuratúry (v spojení s napadnutým prvostupňovým uznesením povereného príslušníka a napadnutým druhostupňovým uznesením okresnej prokuratúry, pozn.) konštatuje, že ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, pričom právne závery vyslovené krajskou prokuratúrou v napadnutom upovedomení je nutné považovať za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Krajská prokuratúra sa žiadosťou sťažovateľa podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 riadne zaoberala a svoje rozhodnutie dostatočne a logicky odôvodnila aj s uvedením konkrétnych dôvodov, pričom ho založila na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod nevyhovenia žiadosti sťažovateľa. Ústavný súd preto napadnutý postup a upovedomenie krajskej prokuratúry považuje za legitímne a právne akceptovateľné. Krajská prokuratúra konala v medziach svojej právomoci, preskúmala podstatu argumentov sťažovateľa a (v spojení s napadnutým prvostupňovým uznesením povereného príslušníka a napadnutým druhostupňovým uznesením okresnej prokuratúry, pozn.) predostrela svoje argumenty, ktoré ju viedli k záveru o nenaplnení znakov skutkovej podstaty predmetného trestného činu. Jej závery sa nejavia ako svojvoľné a neudržateľné, v dôsledku čoho ich teda nemožno považovať za arbitrárne. V tejto súvislosti ústavný súd akcentuje, že mu neprináleží hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť – dôvodnosť, resp. to, či sú alebo nie sú postačujúce na záver o nevyvodení trestnoprávnej zodpovednosti.

25. S prihliadnutím na obsah ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd dospel k záveru, že orgány činné v trestnom konaní sa trestným oznámením, sťažnosťou, ako aj žiadosťou sťažovateľa riadne zaoberali, ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedali všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Na rozdiel od sťažovateľa ústavný súd nepovažuje ich závery ani za zjavne neodôvodnené. V tomto prípade ide zo strany sťažovateľa nanajvýš o bežnú polemiku so skutkovými a s právnymi závermi orgánov činných v trestnom konaní bez založenia pozitívnej ústavnoprávnej relevancie. Ani v súvislosti s interpretáciou a aplikáciou prípadnej právnej kvalifikácie predmetných skutkov, ani v procesnom postupe orgánov prípravného konania ústavný súd nezistil pochybenie signalizujúce neprípustný zásah do základného práva sťažovateľa.

26. Ústavný súd súhlasí s názorom krajskej (a rovnako okresnej) prokuratúry, že trestným postihom nemožno nahrádzať inštitúty iných právnych odvetví. Len samotná skutočnosť, že určité konanie nezakladá skutkovú podstatu verejnoprávneho deliktu, sa nemôže upínať na porušenie ľudskoprávneho imperatívu efektívneho vyšetrovania. Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní nadobudli rozumné a dôvodné presvedčenie o tom, že vec nemožno riešiť prostriedkami trestného

práva, pretože konanie fyzických osôb nezakladá podozrenie zo spáchania trestného činu, úvahy o absencii vážneho záujmu orgánov prokuratúry zaoberať sa vecou s poukazom na subsidiárnu rolu trestného práva v systéme právnej regulácie sú vecne neopodstatnené. Opačný prístup dovedený do absurdity by mohol vo svojom výsledku ústiť k porušeniu zásady „niet trestného činu bez zákona (*nullum crimen sine lege*)“ (I. ÚS 149/2025).

27. Skutočnosť, že trestné oznámenie sťažovateľa, následná sťažnosť a žiadosť sťažovateľa podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 neboli vyhodnotené v súlade s predstavou sťažovateľa, nie je relevantným dôvodom na konštatovanie porušenia jeho uvedených základných práv a slobôd. Názor sťažovateľa odlišný od toho, ktorý v tejto veci zaujala krajská prokuratúra, nemôže viesť k záveru, že napadnuté upovedomenie je z ústavného hľadiska neakceptovateľné, prípadne neudržateľné a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajskej prokuratúry svojim vlastným (III. ÚS 459/2021, II. ÚS 204/2025). Závery krajskej prokuratúry v spojení s odôvodnením napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry ústavný súd považuje za vyhovujúce požiadavkám, ktoré čl. 46 ods. 1 ústavy kladie na typ aktuálne preskúmaného konania a rozhodnutia (upovedomenia), a teda za ústavne akceptovateľné. Je pritom potrebné pripomenúť, že na inštitút upovedomenia nemožno klávať rovnaké požiadavky, aké sú v zmysle judikatúry ústavného súdu [resp. judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“)] kladené na odôvodnenia právoplatných súdnych rozhodnutí (I. ÚS 147/2022, I. ÚS 402/2022).

28. Pokiaľ pritom sťažovateľ v odôvodnení svojej ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že nezákonnosť napadnutých rozhodnutí a dôvodnosť jeho argumentácie bola napokon potvrdená rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 5C/59/2023-811 z 28. februára 2025 (ktorým bola žaloba Čiernohronskej železnice, n. o., zamietnutá a predmetné neodkladné opatrenie bolo zrušené, pozn.), ústavný súd uvádza, že ide o námietku, ktorá nebola uplatnená v predchádzajúcich podaniach sťažovateľa. V zmysle princípu subsidiarity v jej materiálnom rozmere je takáto námietka neprípustná a ústavný súd sa ňou nemôže vecne zaoberať. Ide v podstate o novú skutočnosť, ktorá nebola (a ani objektívne nemohla byť) posúdená na príslušných orgánoch prokuratúry, pretože v čase ich rozhodovania ešte nenastala (orgány činné v trestnom konaní vychádzali z rozhodnutí civilných súdov o neodkladnom opatrení, ktoré v čase skutkov boli právoplatné a vykonateľné, pozn.) a došlo k nej až dodatočne po uskutočnení prieskumu zákonnosti realizovaného napadnutým upovedomením krajskej prokuratúry z 3. februára 2025 (IV. ÚS 258/2025).

29. Vychádzajúc z uvedeného, možno zhrnúť, že orgány činné v trestnom konaní uviedli dostatočne presvedčivé dôvody na odmietnutie trestného oznámenia sťažovateľa. Je zrejmé, že sťažovateľom uplatnenou argumentáciou sa zaoberali a po jej preskúmaní vyhodnotili, že niet dôvodu na prijatie iného rozhodnutia, než aké prijal poverený príslušník. Orgány činné v trestnom konaní postupovali v súlade so svojimi kompetenciami a nimi prezentovaný názor ústavný súd hodnotí ako prijatý na základe racionálnej úvahy. Právne závery vyslovené v upovedomení krajskej prokuratúry (posudzovanom v spojitosti s uznesením okresnej prokuratúry a uznesením povereného príslušníka) nie sú arbitrálne, extrémne nelogické ani sa neodchýlili od veci samej. Z tohto dôvodu ústavný súd nezistil dôvod, na ktorý by sa upínala nevyhnutnosť vykonania kasačného zásahu.

30. Ústavnému súdu je zrejmé, že sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s tým, ako sa orgány činné v trestnom konaní vysporiadali s jeho trestným oznámením, preto opätovne pripomína, že z ústavy,

ako ani z dohovoru nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní. Ak orgány činné v trestnom konaní, resp. súd po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom trestného oznámenia sťažovateľa, nemohli porušiť jeho zákonom ani ústavou chránené práva. Nikto totiž nemá právny nárok a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu bolo vyhovené. Ústavný súd už konštatoval, že skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, lebo ho za trestný čin označí oznamovateľ.

31. Ústavný súd už opakovane vyslovil, že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu (sťažovateľa). Jednotlivec, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, zároveň nemá ani ústavou alebo dohovorom zaručené právo, dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili ním prezentovaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

32. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že napadnutý postup a upovedomenie krajskej prokuratúry nesignalizujú možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry na jednej strane a obsahom tohto základného práva na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

B. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

33. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry, ústavný súd konštatuje, že tento článok dohovoru sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (m. m. III. ÚS 206/06). Krajská prokuratúra nemá postavenie súdneho orgánu a jej akékoľvek rozhodnutie nie je súdnym rozhodnutím v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nevzťahujú sa naň preto striktne ani požiadavky vyplývajúce z práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré vyvodila judikatúra ESLP z práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie ESLP z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho

rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Z čl. 6 (ods. 1) dohovoru nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní pre konkrétny trestný čin (napr. II. ÚS 589/2018). Z judikatúry ESLP vyplýva, že čl. 6 dohovoru nie je aplikovateľný ani na poškodeného v trestnom konaní, ktorého trestné oznámenie prípadne bolo odložené bez toho, aby bolo začaté trestné stíhanie údajného páchatel'a (Duchoňová proti Českej republike, rozhodnutie z 2. 10. 2006, č. 29858/03).

34. Vychádzajúc z uvedeného, možno uzavrieť, že tento článok dohovoru nie je na napadnutý postup a upovedomenie krajskej prokuratúry aplikovateľný. Ústavná sťažnosť je teda v tejto časti nezlučiteľná *ratione materiae* s čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

C. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy (v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 11 ods. 1 a 4 listiny):

35. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry bolo porušené aj jeho právo podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru, ako aj základné právo podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy (v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 11 ods. 1 a 4 listiny), pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o tomto porušení odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu týchto práv, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru, ako ani základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy (v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 11 ods. 1 a 4 listiny).

36. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy (v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 11 ods. 1 a 4 listiny) napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

D. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru:

37. Sťažovateľ tiež namietal porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru, podľa ktorého každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností. Ústavný súd uvádza, že z čl. 13 dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom (III. ÚS 399/2015).

38. Ústavný súd konštatuje, že právo na účinný právny prostriedok nápravy (opravný prostriedok) sťažovateľovi odopreté nebolo. Krajská prokuratúra napadnutý postup a uznesenie okresnej prokuratúry preskúmala. Obsahom práva na účinný opravný prostriedok nie je automaticky nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal predstave sťažovateľa.

39. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutým postupom a upovedomením

krajskej prokuratúry odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

40. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu